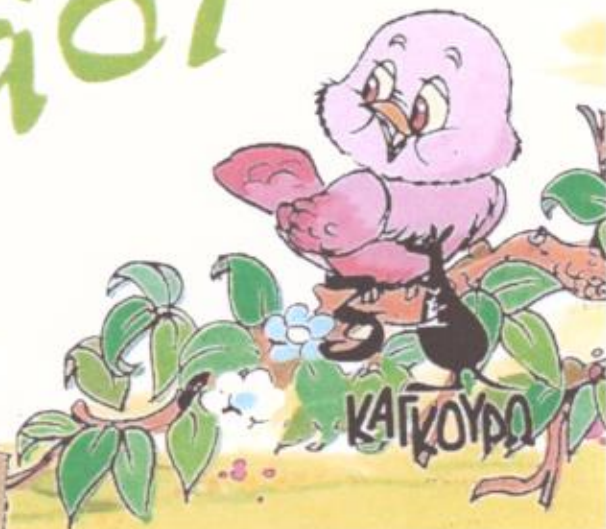
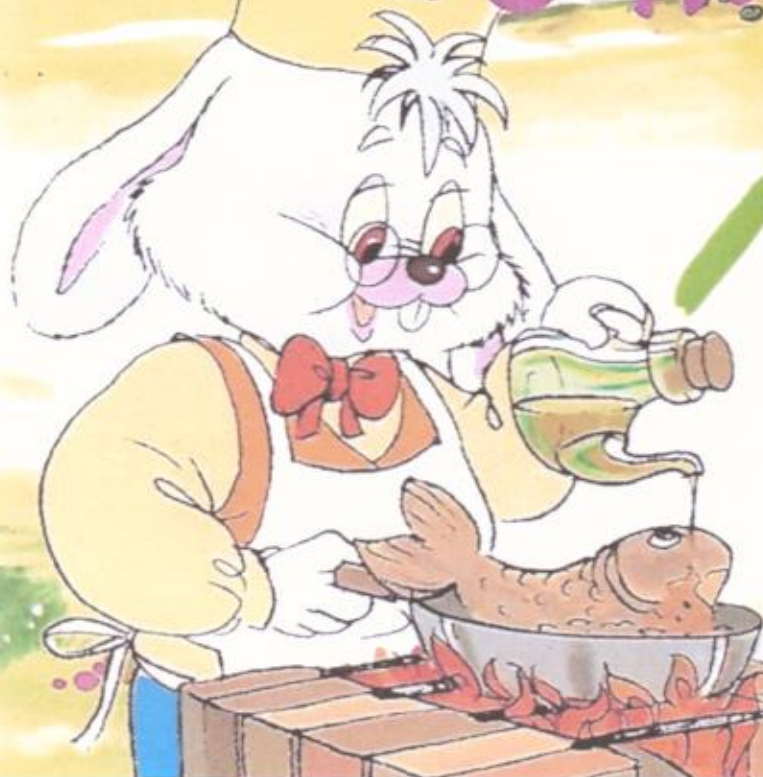

Μάθε πώς γίνεται

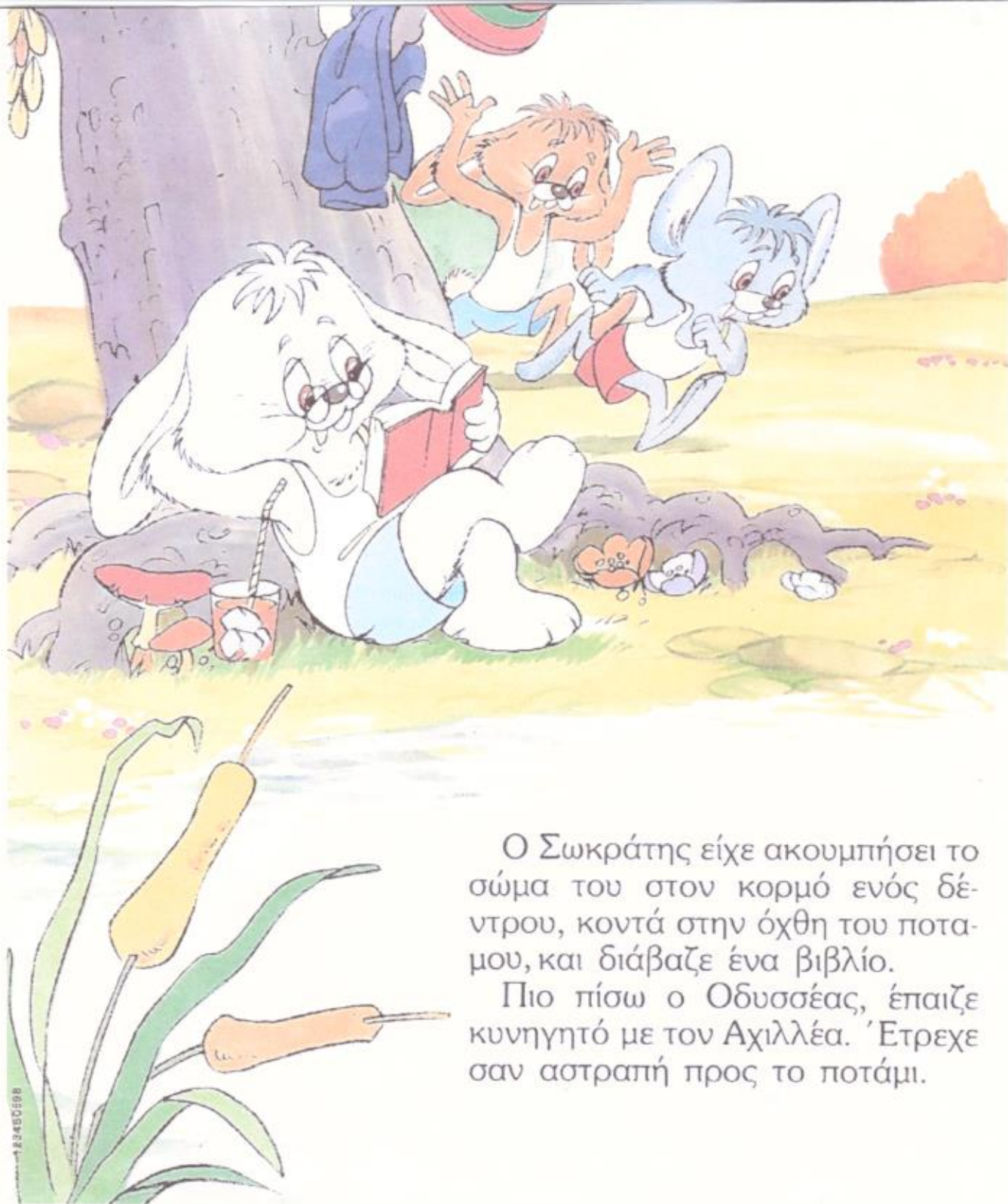
το
Λάδι

ΚΑΪΚΟΥΡΟ

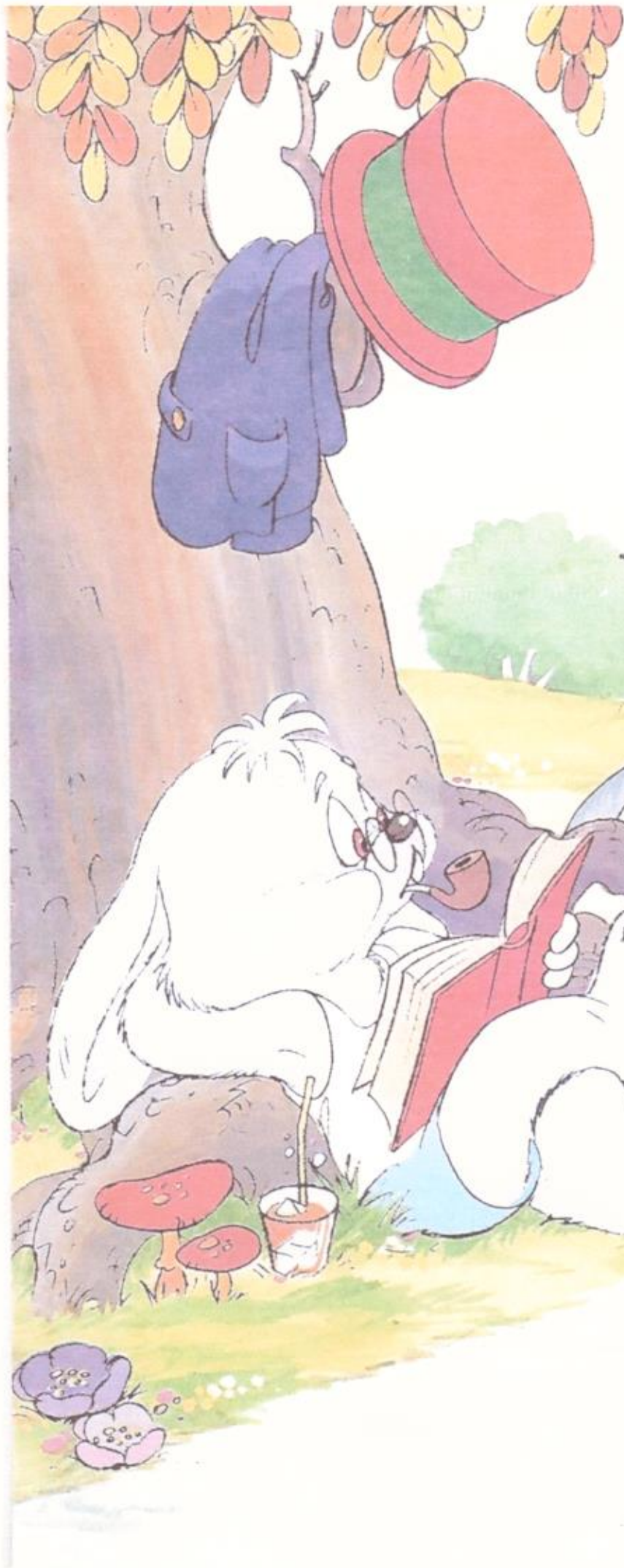

Ο Σωκράτης είχε ακουμπήσει το σώμα του στον κορμό ενός δέντρου, κοντά στην όχθη του ποταμού, και διάβαζε ένα βιβλίο.

Πιο πίσω ο Οδυσσέας, έπαιζε κυνηγητό με τον Αχιλλέα. Έτρεχε σαν αστραπή προς το ποτάμι.

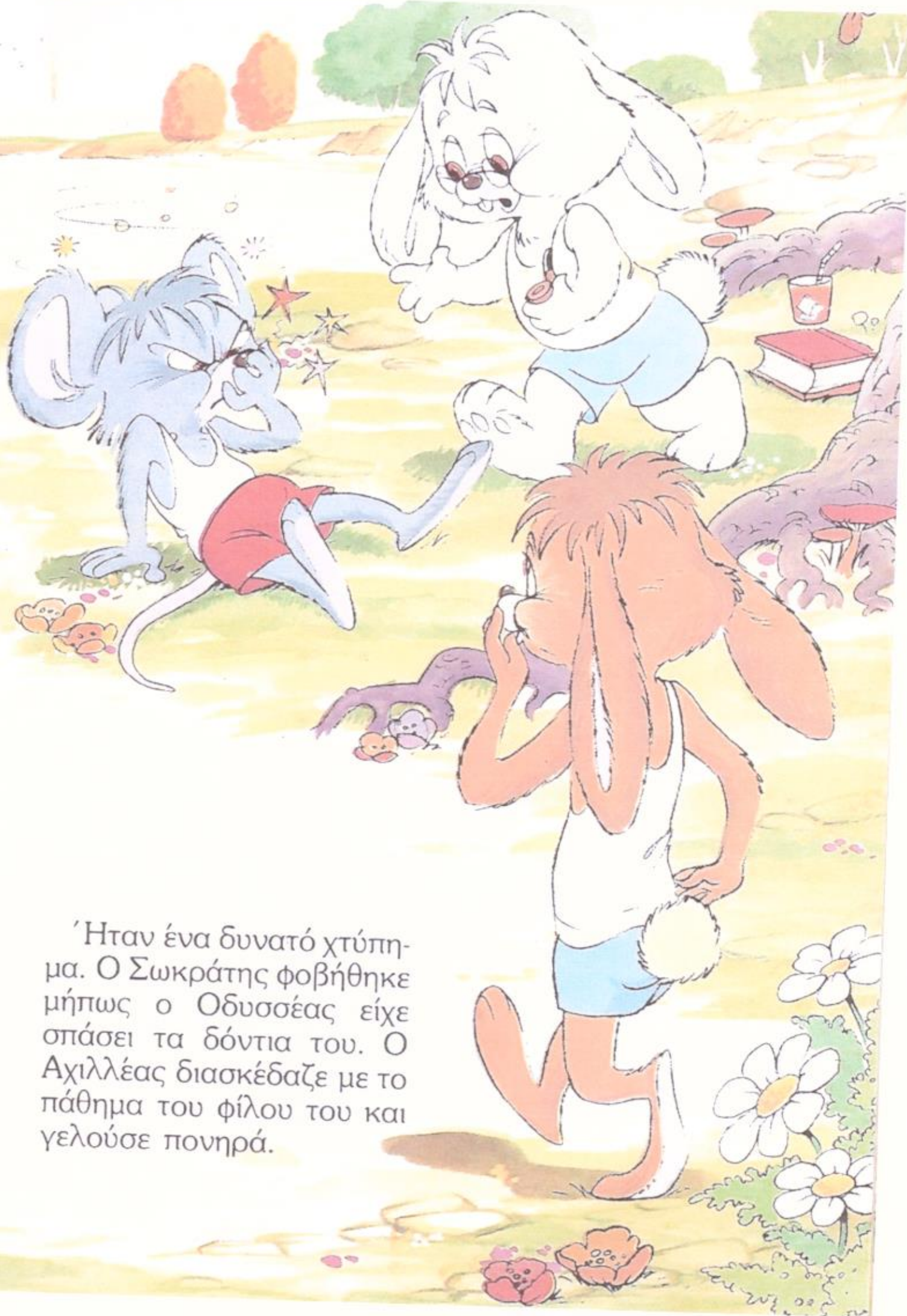

Ωπ! — Ο Οδυσσέας, απρόσεκτος, σκόνταψε στη ρίζα του δέντρου και έπεσε κάτω.

Λίγο ακόμα και θα έπεφτε μέσα στο ποτάμι.

Ήταν ένα δυνατό χτύπημα. Ο Σωκράτης φοβήθηκε μήπως ο Οδυσσέας είχε σπάσει τα δόντια του. Ο Αχιλλέας διασκέδαζε με το πάθημα του φίλου του και γελούσε πονηρά.

Ο Οδυσσέας, εκνευρισμένος,
πήρε ένα ξύλο και άρχισε
να δέρνει θυμωμένος το δέντρο.

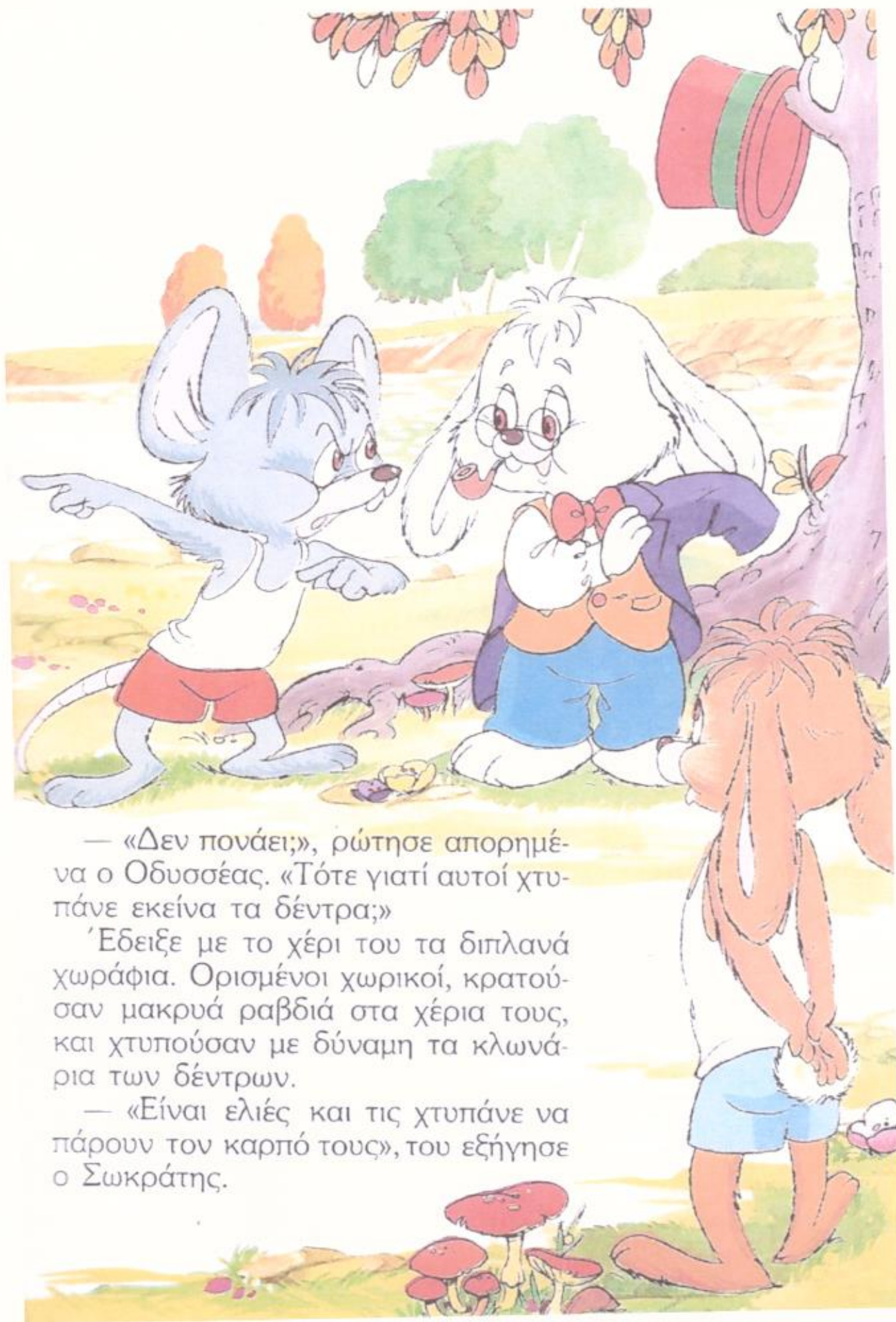
Πίστευε πως έτσι το τιμωρούσε.

— «Τι κάνεις;» τον ρώτησε έκπληκτος ο Σωκράτης.

— «Το δέρνω, γιατί με πόνεσε», απάντησε ο Οδυσσέας.

Ο Σωκράτης χαμογέλασε.

— «Οδυσσέα, το δέντρο δεν αισθάνεται πόνο. Μάταια κοπιάζεις. Εσύ ήσουν ο απρόσεκτος».

— «Δεν πονάει;», ρώτησε απορημένα ο Οδυσσέας. «Τότε γιατί αυτοί χτυπάνε εκείνα τα δέντρα;»

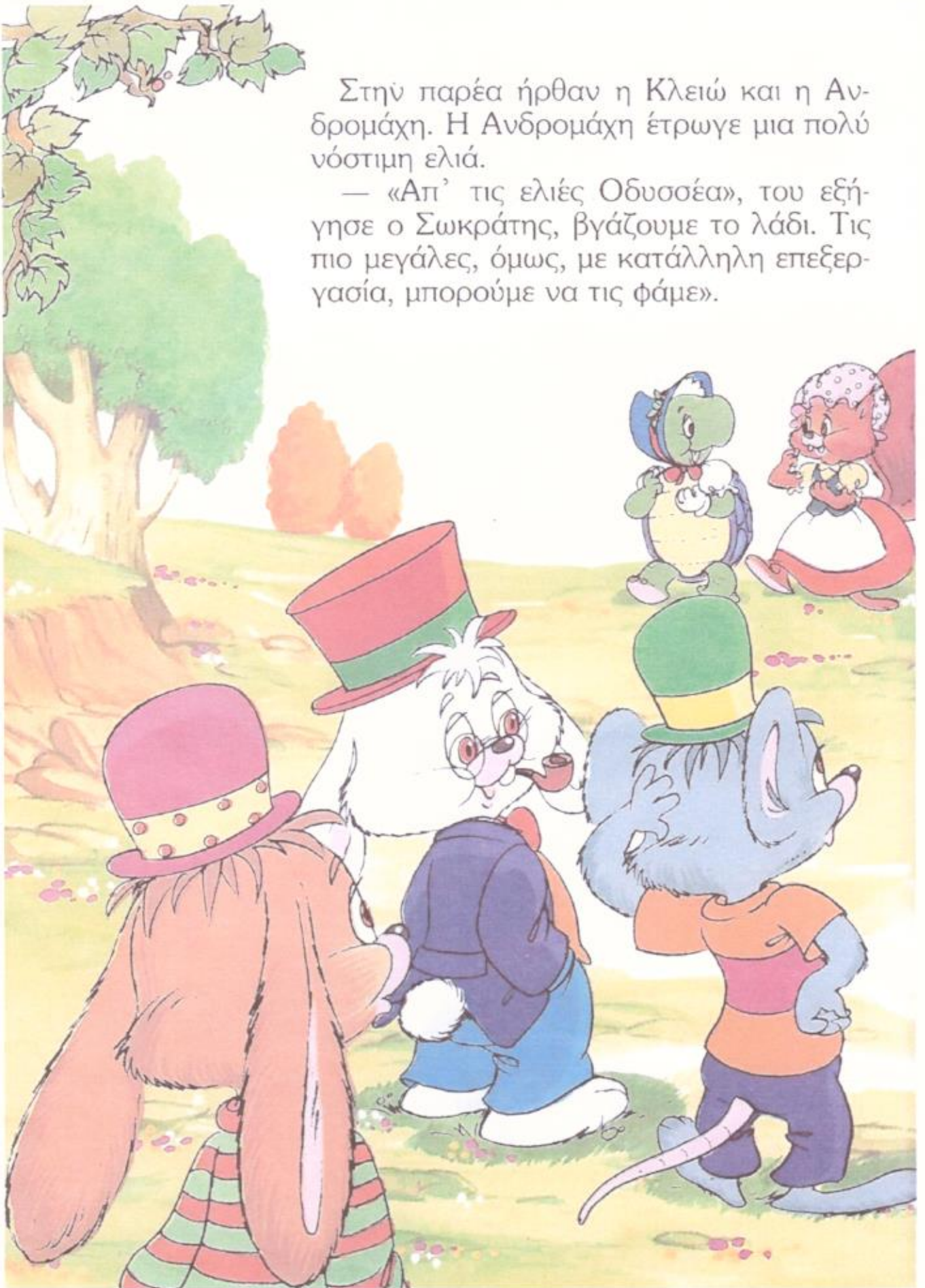
Έδειξε με το χέρι του τα διπλανά χωράφια. Ορισμένοι χωρικοί, κρατούσαν μακρυά ραβδιά στα χέρια τους, και χτυπούσαν με δύναμη τα κλωνάρια των δέντρων.

— «Είναι ελιές και τις χτυπάνε να πάρουν τον καρπό τους», του εξήγησε ο Σωκράτης.

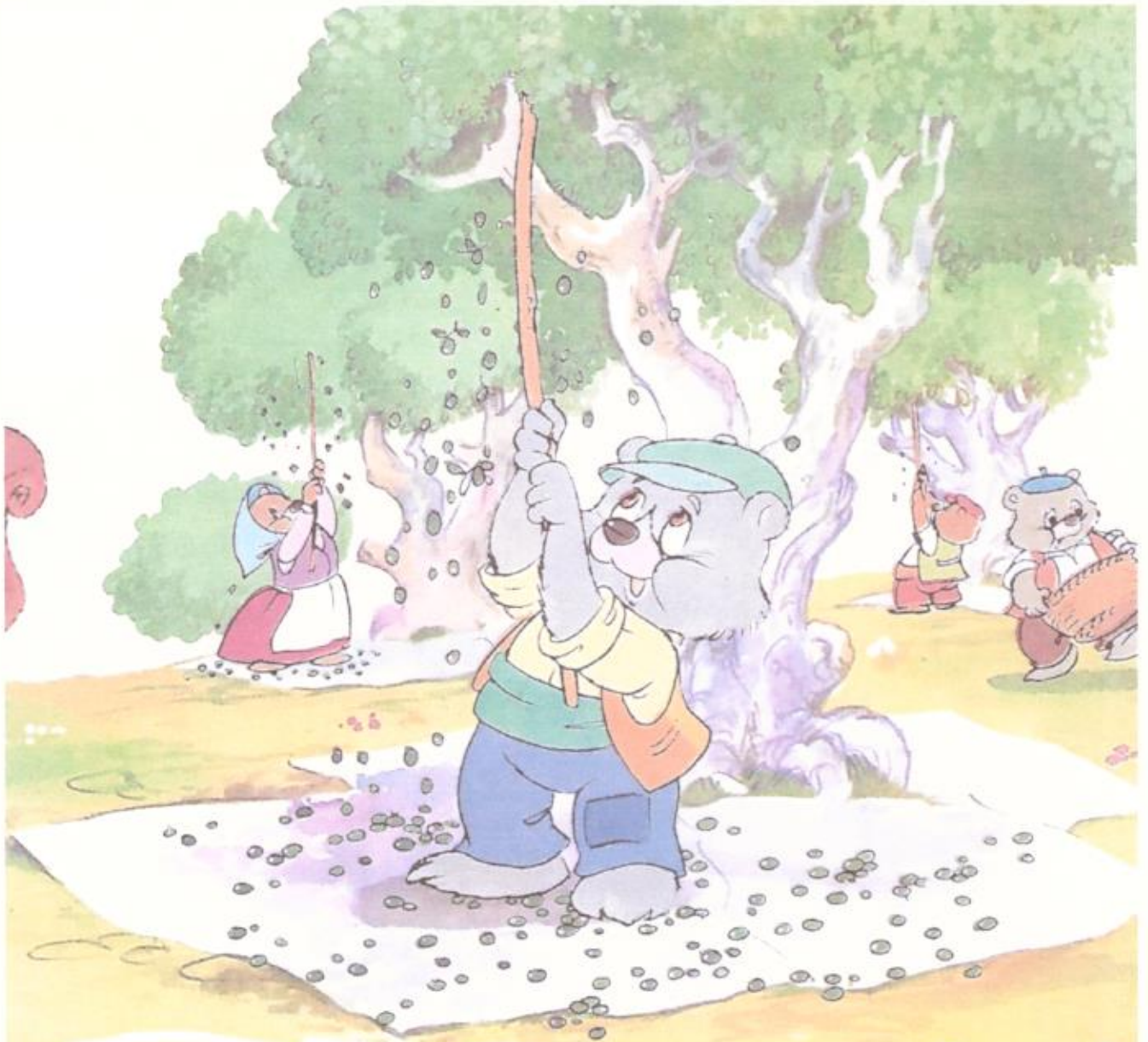

Στην παρέα ήρθαν η Κλειώ και η Ανδρομάχη. Η Ανδρομάχη έτρωγε μια πολύ νόστιμη ελιά.

— «Απ' τις ελιές Οδυσσέα», του εξήγησε ο Σωκράτης, βγάζουμε το λάδι. Τις πιο μεγάλες, όμως, με κατάλληλη επεξεργασία, μπορούμε να τις φάμε».

Οι χωρικοί χτυπούσαν με τέχνη τα κλω-
νάρια των δέντρων και έριχναν τις ελιές
σε απλωμένα πανιά.

Ήταν μια πολύ πλούσια σοδιά. Εκείνη
τη χρονιά οι άνθρωποι θα γέμιζαν τα
δοχεία τους με λάδι.

Ένας σπίνος καθόταν πάνω σε μια
τριανταφυλλιά και τραγουδούσε:

—«Κυττάξτε πως τινάζουν τις ελιές
για να βγάλουν λάδι
οι άνθρωποι με γέλια και χαρές
από το πρωί μέχρι το βράδυ».

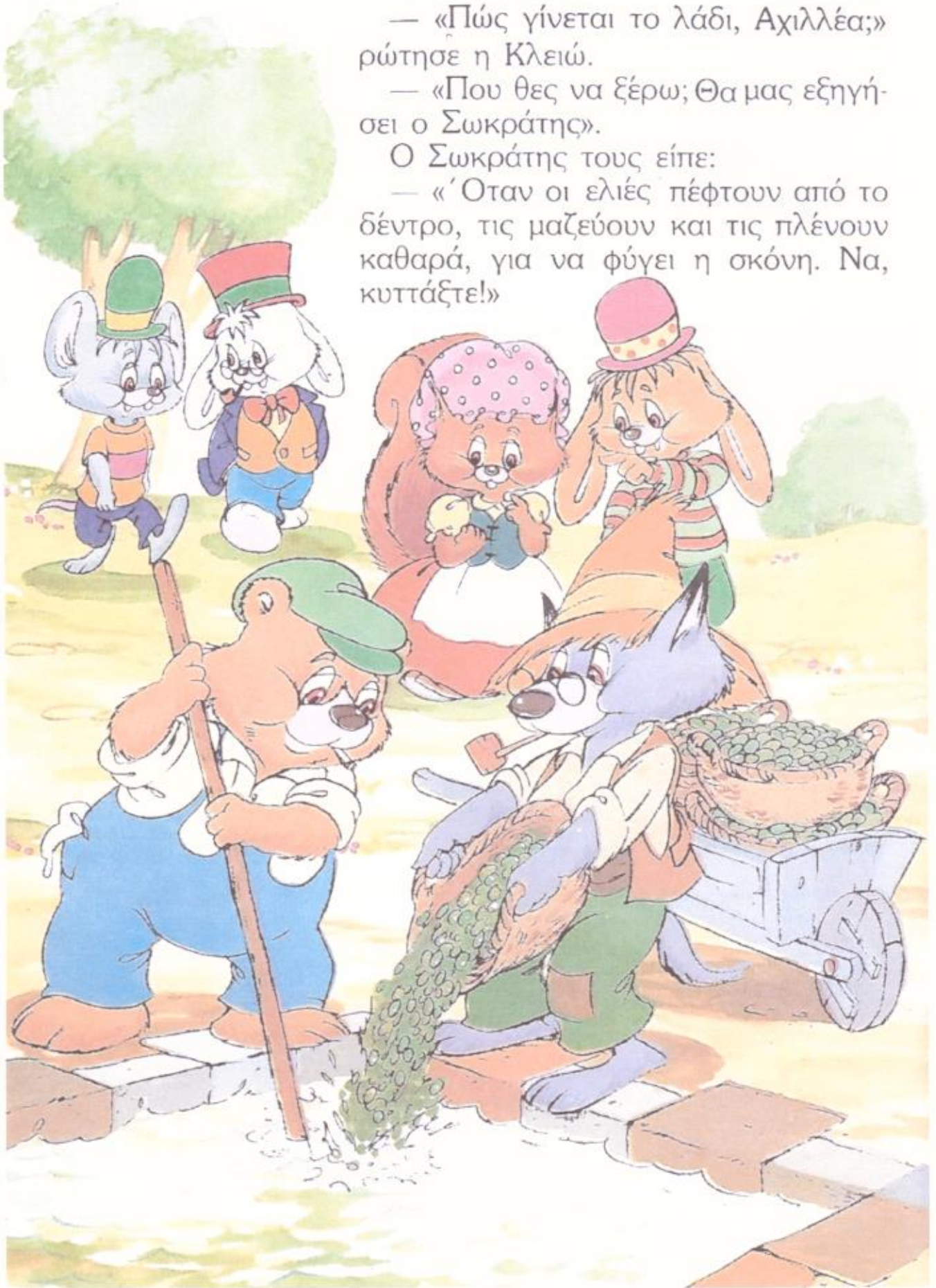

— «Πώς γίνεται το λάδι, Αχιλλέα;»
ρώτησε η Κλειώ.

— «Που θες να ξέρω; Θα μας εξηγήσει ο Σωκράτης».

Ο Σωκράτης τους είπε:

— «Όταν οι ελιές πέφτουν από το δέντρο, τις μαζεύουν και τις πλένουν καθαρά, για να φύγει η σκόνη. Να, κυττάξτε!»

— «Ύστερα τις πηγαίνουν στο ελαιοτριβείο, και τις ρίχνουν σε δυο μεγάλους πέτρινους τροχούς, που περιστρέφονται γρήγορα και τις κάνουν πολτό».

— «Τώρα αυτόν τον πολτό τον βάζουν σε ένα μηχάνημα που λέγεται πιεστήριο. Οι σχοινένιοι δίσκοι που βλέπετε, τοποθετούνται ο ένας πάνω στον άλλο, και μέσα τους μπαίνει ο πολτός. Σε λίγο το πιεστήριο θα πιέσει με μεγάλη δύναμη, και το λάδι θ' αρχίσει σιγά - σιγά να τρέχει».

— «Το λάδι που βγαίνει τρέχει μέσα στον κάδο. Στην αρχή είναι πικρό και το χρώμα του πολύ σκούρο. Σιγά-σιγά όμως παίρνει το φυσικό του χρώμα. Έτσι έχουμε ένα αγνό και νόστιμο λάδι. Μετά αδειάζουν το λάδι σε διάφορα μπουκάλια. Τώρα μπορούν να το πουλήσουν στην αγορά.

Θα πρέπει να

ξέρετε πως πάνω σε κάθε μπουκάλι σημειώνεται ο τόπος παραγωγής και το όνομα του παραγωγού».

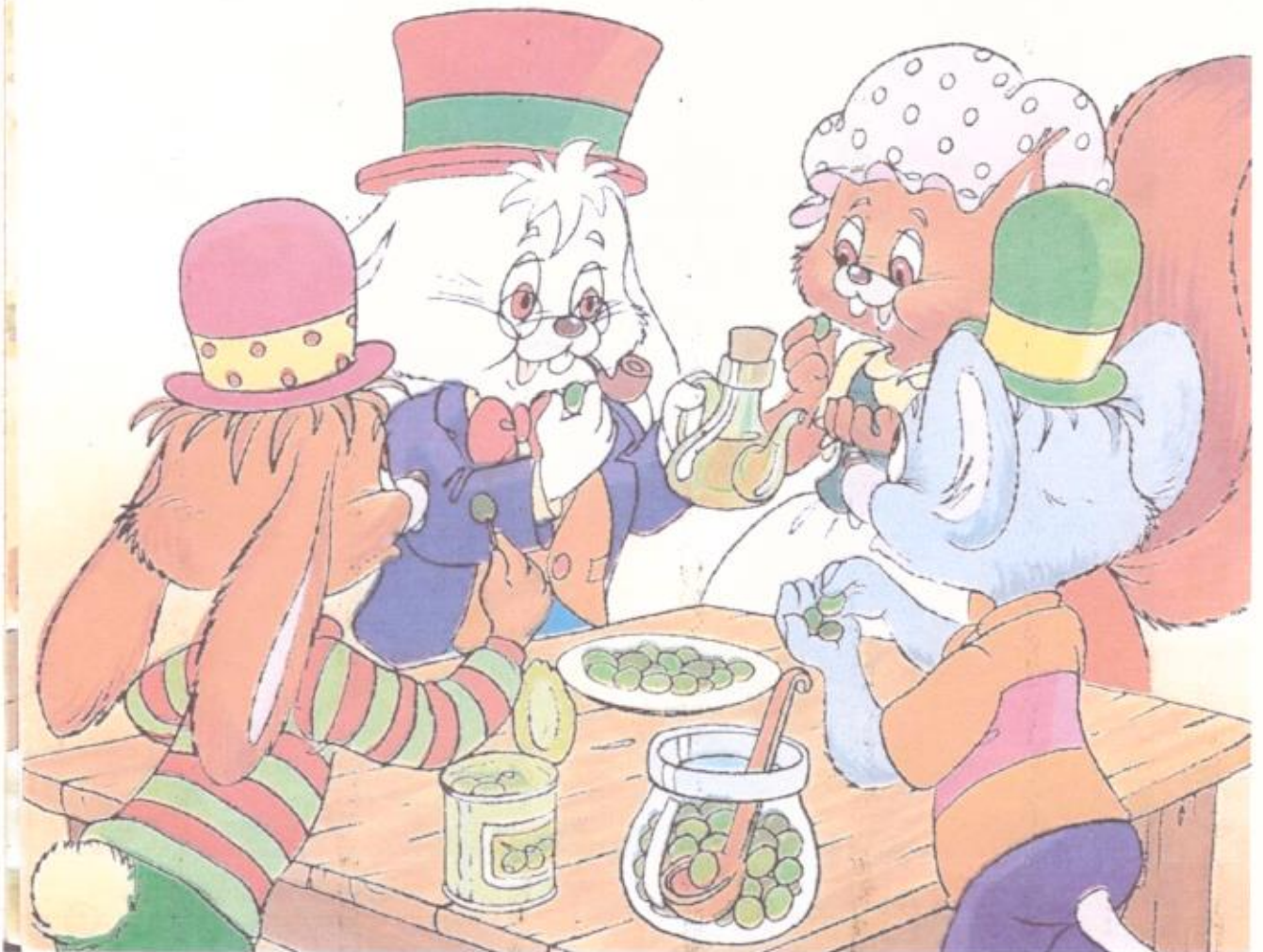
Ο Σωκράτης κάλεσε τους φίλους του στο σπίτι του, για να δοκιμάσουν λίγες ελιές. Ήταν πολύ νόστιμες.

— «Δε φτιάχνουμε μόνο λάδι», τους είπε. «Μπορούμε να τις φάμε και σαν φαγητό». Και συμπλήρωσε:

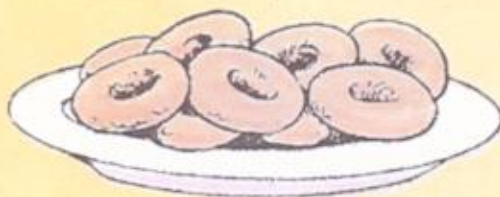
— «Η Ελλάδα έχει τις πιο νόστιμες ελιές».

— «Μόνο απ' τις ελιές βγάζουμε λάδι;» ρώτησε ο Αχιλλέας.

— «Λάδι βγάζουμε απ' τη σόγια, απ' τα φυστίκια, απ' τους ηλιανθους κι απ' το καλαμπόκι. Το καλύτερο λάδι όμως είναι της ελιάς», είπε ο Σωκράτης.

— «Το ρίχνουμε και στη σαλάτα!», είπε η Κλειώ.

— «Και στα μπιφτέκια και στις πατάτες!», είπε ο Οδυσσέας.

— «Και στις τηγανίτες και στους λουκουμάδες», είπε ο Αχιλλέας. .

Ο Σωκράτης χαιρόταν με τους έξυπνους φίλους του.

— «Αλείφουμε και το ψάρι πριν το τηγανίσουμε. Και φυσικά ξέρετε πόσο νόστιμο ψάρι φτιάχνω!»

Ο Σωκράτης και οι φίλοι του περπατούσαν τώρα στο χωράφι. Ο Οδυσσέας είδε μακριά μια όμορφη ροδακινιά, και ορέχτηκε ένα ροδάκινο. Πήρε μια βέργα και άρχισε να χτυπάει το δέντρο.

— «Πρόσεξε! Τα ροδάκινα δεν είναι σαν τις ελιές!», του φώναζε ο Σωκράτης.

Ο Οδυσσέας χτυπού-
σε με δύναμη τη ροδα-
κινιά. Ήθελε να φάει
ένα ροδάκινο.

Τότε πολλά φρούτα έπεσαν στο κεφάλι
του. Λες και έβρεχε ο ουρανός ροδάκινα!
Οι φίλοι του γελούσαν με το πάθημά του.

Maria